

Sophie
KINSELLA

Invitata nepoftită

Traducere din limba engleză
de Vali Florescu

POLIROM
2024

Mă năpădesc lacrimile cât îmi ascult sora apărîndu-mă. O iubesc atît de mult. Îi dau voie să-mi poarte rochia Rixo cînd vrea ea. Poate s-o păstreze pentru totdeauna.

— Un atlet olimpic? Krista izbucnește într-un rîs sarcastic. Ți-a spus Effie că are întîlnire cu un atlet olimpic? Pe bune acum, cu toții o iubim pe Effie, dar un *atlet* olimpic? Cred că ți-a servit o minciună gogonată. Biata de ea. Mai bine spunea că se spală pe cap.

Preț de o clipă, nimeni nu zice nimic. Apoi, Joe trîntește paharul de masă.

— Cred că tipul chiar *e* atlet olimpic, spune afabil. Medaliat cu aur din cîte am înțeles. Nu-i așa, Bean?

În jurul mesei se lasă o tăcere uluită și o văd pe Krista căscînd ochii, șocată.

— *Medaliat cu aur?* întrebă Romilly, care pare impresionată împotriva voinței sale.

— Da! continuă Bean, reușind, numai ea știe cum, să rămîna serioasă. Da, e adevărat. E medaliat cu aur.

— La pentatlon parcă, adaugă Joe. Sau la canotaj, nu mai știu. Dar ce știu sigur e că acum e un om de afaceri de succes și filantrop.

Joe se uită la Krista lipsit de orice expresie.

— O partidă pe cinste.

— Cred c-a făcut ceva bani din asta! exclamă Hugh, brusc însuflețit. Știi, tehnica Spinken e ideală pentru atleții profesioniști. Poate mi-l prezintă și mie.

— Dacă nu cumva o să fie singura lor întîlnire! spune Lacey malițioasă.

— Nu cred că e posibil să nu se îndrăgostească de ea, spune Joe, pe același ton serios. Așa că... Effie va trebui să decidă asta.

Îmi aruncă o privire rapidă și mă uit în ochii lui, incapabilă să mă mișc, extrem de tulburată. Știu că vrea s-o scoată din pepeni pe Krista; știu că nimic din toate astea nu e adevărat. Dar... O, Doamne. Nu pot să-l las să-mi intre iar în suflet. Nu din nou.

— De unde știi toate lucrurile astea? întrebă Krista, aruncându-i lui Joe un zîmbet destul de livid.

— M-am văzut de curînd cu ea, spune Joe relaxat. Nu ți-a zis?

— Știi unde stă tipul? o întrebă Humph pe Bean.

E clar că speră să-și mai facă un client. De data asta un sportiv faimos.

— Nu, spune Bean. Dar știu *precis* că în clipa asta Effie e undeva departe, la nu știu ce restaurant de lux din Londra. Așa că haideți să bem în cinstea lui Effie, oriunde ar fi!

Se uită hotărîtă de jur împrejur, de parcă ar vrea să-i convingă pe toți că ceea ce spune e cît se poate de adevărat. Apoi ridică paharul, sus și cu încredere, și cînd ia prima înghițitură mă zărește brusc în timp ce trag cu ochiul de sub masa-consolă. În urma șocului, chipul i se contorsionează, iar vinul îi țîșnește pe gură în toate direcțiile. Lacey tresare și strigă:

— Bean! Ești bine?

— Ce se întîmplă? întrebă Gus alarmat.

— Nimic! Tocmai am văzut... florile! spune Bean pe un ton ușor frenetic.

În vreme ce oaspeții se uită bulversați la flori, Bean face o grimasă disperată și uimită către mine. Îi arunc o privire prin care îmi cer scuze, după care mă retrag sub fața de masă.

— Ce păcat că nu le vede și Effie, nu-i așa? îi spune Joe lui Bean. Adoră florile.

Dă din cap aproape imperceptibil în direcția mesei-consolă, iar Bean cascadează ochii.

— Da, îngaimă Bean. Mare păcat.

— În orice caz, mă bucur că se distrează, continuă Joe. Mă întreb: ce-o fi făcând în clipa asta?

— Da, și eu mă întreb, spune Bean, cu glasul sugrumat. Cine știe?

— Cred că se uită la oamenii din jur, adaugă Joe cât se poate de serios, iar soră-mii îi scapă vinul din gură pentru a doua oară.

— Da, și eu cred.

— Sînt sigur că de la masa ei are o priveliște de milioane.

— Exact, sînt convinsă că are cea mai minunată priveliște, spune Bean abia reușind să se abțină să nu rîdă. Vai, a venit budinca! adaugă ușurată.

Bravo. Eu sînt moartă de foame și acum trebuie să mă uit la ei cum mănîncă *budinca*?

— Oameni buni, spune Krista, bătînd din palme pentru a le capta atenția. M-am gîndit ca în seara asta să ne bucurăm de un mic moment retro... așa că am pregătit un cărucior cu dulciuri ca pe vremuri! Aduceți căruciorul! adaugă Krista, ridicînd glasul.

O clipă mai tîrziu aud sunetul roților de-a lungul podelei, însoțit de icnete și țipete și chiar de aplauze.

— Chiar că e *drăguț*, spune Romilly, iar tonul ei reușește încă o dată să-i contrazică vorbele. *Foarte* inteligent. Da. E drăguț.

— Și alegem ce vrem? întrebă Bean cu poftă. Eu vreau de toate! Ia uite pavlova aia!

— Ia-ți din toate! spune Lacey. Ooo, mousse de ciocolată. Ador ciocolata, adaugă către Humph. O ador. Asta sînt.

— Ești o ciocoholică, spune Humph cu zîmbetul pe buze, iar lui Lacey i se taie răsufierea, de parcă n-ar fi auzit în viața ei termenul ăsta și Humph ar fi un fel de Oscar Wilde.

— Ai pus punctul pe i!

Arată spre el victorioasă.

— Sînt o ciocoholică!

— Mie să-mi păstrați profiterol, spune tata jovial.

Sunetul roților se apropie tot mai tare de mine și se oprește brusc, chiar în dreptul mesei sub care mă aflu. Îmi apropii fața de gaura făcută de molii și văd căruciorul lucios de fier. Simt aromele produselor de patiserie, de ciocolată, de căpșune... E sare pe rană.

— Îmi permiteți, vă rog, cîteva explicații? spune un glas de femeie de deasupra capului meu. Aici avem pavlova cu kiwi și fistic... mousse de ciocolată... profiterol... Aici, dedesubt, avem mini prăjituri newyorkeze cu brînză... carpaccio de ananas cu sirop de citronelă... parfait de caise... și căpșune proaspete, servite cu frișcă. Doamnă? O pavlova? Și puțin parfait alături?

Ascult toate astea năucită de o poftă nebună. Sînt atît de înfometată că simt că mi se lipește stomacul de șira spinării. Și mîncarea e chiar aici. Chiar în fața mea. Aș putea oare...?

Nu.

Nici dacă aș avea grijă?

— Și cîteva căpșune? spune chelnerița.

— Sigur că da.

Încerc să-mi strecur mîna pe sub fața de masă și bîjbîi în direcția căruciorului. Îmi lasă gura

apă de cum ating marginea raftului de jos și încerc să găsesc cel mai apropiat platou...

Nuuu!

Fără niciun avertisment, căruciorul pornește mai departe iar eu îmi retrag mîna înapoi în ascunzătoare. Au. M-am julit.

Rămîn dezamăgită în întuneric, pregătindu-mă să-mi aud familia înfulecînd profiteroluri și pavlove în timp ce eu mor de foame în tăcere. Nu-mi dădusem seama cît de *lacomă* e familia mea, îmi spun cu amărăciune. Ascultă la ei: cer cîte șase feluri de desert fiecare și pe urmă spun „A, și niște căpșune“, de parcă asta ar compensa în vreun fel jumătatea de kil de frișcă îngurgitată pe lîngă ele.

— Vai, cum e mousse-ul ăsta de ciocolată! geme Lacey. E divin.

Scotocesc prin buzunare sperînd c-o să găsesc măcar o gumă de mestecat rătăcită, cînd îmi dau seama că cineva mă adulmecă. E Bambi, care și-a reluat investigația.

— Marș de-aici, Bambi! îi șoptesc enervată, dar el nu mă ia în seamă.

Ba chiar pare că ceva i-a captat atenția, fiindcă începe să se agite în fața mesei. Scîncește și dă cu labele în ea. Apoi începe să latre în stilul ăla al lui, tare și scurt.

— Taci! îi șoptesc disperată. Șșș!

Dar lătratul său crește în intensitate și eu mă încordez de spaimă. Din clipă-n clipă o să tragă fața de masă ca nenorocitul ăla de Toto și pînă aici mi-a fost.

— Ce face Bambi? întreabă Bean cu o voce teatrală. Aici, Bambi! Vino aici!

— N-am făcut cunoștință cu el, spune Joe relaxat.

Aud că își trage scaunul și se îndreaptă spre masa consolă.

— Ia să te vedem ca lumea. Ce zgardă frumoasă ai. Vino aici, băiete!

Trag cu ochiul pe după fața de masă și-l văd cum îl apucă strâns pe Bambi, care protestează.

— Ce câine frumos! exclamă cu voce tare, după care adaugă în șoaptă către mine: Cum merge misiunea?

— Groaznic, îi răspund în șoaptă. Și mor de foame. Ar fi super dacă ai putea să-mi strecori vreo șase prăjituri cu brânză și un mousse de ciocolată.

Îi zăresc chipul preț de o secundă și observ că pare amuzat.

— Să văd ce pot face, murmură, după care se ridică, ținându-l bine pe Bambi. Ce spui, vrei să ieși afară? zice Joe, de parcă Bambi i-ar vorbi. Bună idee! E OK? adaugă în treacăt către Krista. Pare cam stresat. O să-l duc într-un loc liniștit.

Spre marea mea ușurare, Joe traversează sufrageria și-l expediază pe Bambi pe hol, închizându-i ușa în nas. Apoi îl urmăresc întorcându-se la masă. Ia câteva guri de pavlova fără să vorbească cu nimeni, privind în gol. Apoi, ca și cum i-ar fi venit o idee, își scoate mobilul și-i spune Kristei:

— Scuze, dar e musai să trimit un SMS. E o urgență medicală.

— O urgență medicală! spune Lacey cu respirația tăiată. Vai, doctore Joe! Despre ce e vorba?

— O să plec puțin de la masă...

Joe dă să se ridice, dar Krista își flutură genele spre el cu un zîmbet atrăgător, îndemnându-l să se așeze la loc.

— Nu te prosti! Sîntem în familie. Trimite-ți SMS-ul, Joe.